

Devlet Memurlarının Talepleri Nelerdir?

Kısaca “**Toplumsal Beklentiler**” adıyla bilinen ve aslında yıllardır çözülmesi istenen, birçoğu kronikleşmiş talep ve mağduriyetlerimiz var. Ne yazık ki Yüce Meclisimiz tatil yapmaktan, ne kadar faydalı ve gerekli olduğu belirsiz devlet anlaşmalarını (Filistin vatandaşlarının Türkiye’de, Türk Vatandaşlarının Filistin’de ehliyetlerinin geçerli sayılması gibi!) tartışmaktan, toplumsal beklentileri konuşmaya bir türlü fırsat bulamıyor!

Gittikçe kabaran toplumsal beklentileri gruplara ayırarak derlemeye karar verdiğim yazı serisinin ilkinde, Devlet Memurlarının sorun ve taleplerini yazmaya çalışacağım. Ne kadar gayret etsem de mutlaka eksikler de çıkacaktır. Onları da yorumlama eklemeleri dileğiyle değerli okuyucularımın anlayışına bırakıyorum.

Devlet memurları arasında en fazla mağdur edilen grup, Yardımcı Hizmetler Sınıfıdır. Aidat tahsildarı, atama kulisçisi, lüks yaşama özentili sendika ağalarının kendi sözleşme ve belgelerini dahi unutarak mağduriyetlerini sürdürdüğü, kompleksli kamu amirlerinin yönetimde tahakküm şehvetlerini söndürdüğü, bütün kalite kriterlerine aykırı olmasına rağmen ısrarla sürdürüldüğü bir garip sınıftır yardımcı hizmetler. Yardımcı hizmetler sınıfının kaldırılarak mensuplarının eğitimlerine uygun genel idari ve teknik hizmetlere aktarılmasını istiyorlar ve haklılar da! Taşerondan sözleşmeli işçiliğine geçen kardeşlerimizden de düşük maaşları alan, emeklilikte en çok sefil edilenlerden olduklarını da söylemeye gerek yoktur sanırım.

Devlet memurlarının tamamını ilgilendiren büyük bir sorun da emekliliğe yansıtılmayan maaş ve aylık gelir kısımlarıdır. Özellikle geçen yıl kanuna karşı muhalefet edilerek 375. KHK’ya eklenen geçici 40. maddesi ile sadece çalışan memurlara seyyanen zam yapılması tam bir haksızlık, zulüm, ekonomik ve sosyal bir faciadır! Bu garabet yüzünden zincirleme sorunlar çıkmıştır! Emekli memurlar şimdi 14.500 TL olan fark yüzünden sefil olmaktadır. Maaş bağlanma oranlarını yüzde 40 civarına düşüren bu uygulama sonucu artık devlet memurları emekli olmayı asla düşünmemektedir. Kamu kurumları 65 yaşına kadar zorla çalışan, mutsuz ve verimsiz personelle dolmaktadır. Artık devletin yaş ortalaması hızla

yükselecektir. Memurlar emekli olmadığı için gençlerimiz de kamuda boş kadro bulup atanamıyorlar. Bu haksız ve vicdansız uyanıklığın millete maliyetini gören yok mu? Memurların maaşlarına çeşitli isimlerle eklenen sabit gelirlerin mutlaka emekliliğe yansıtılması gerekir. Değişken olanlarda ise bir oranlama sistemine geçilmelidir.

Sözleşmeli veya kadrolu memurların, gerek normal kurumlarda, gerekse üniversite ve belediyeler gibi özerk kuruluşlarda en çok maruz kaldığı sıkıntılardan birisi de eş durumu sorunu ve aile birleşimi engelidir. Suiistimal edenlere ağır yaptırım ve önlemler eşliğinde, aile birleşimi kolaylığı sağlanmadığı sürece devletin aile hassasiyeti kağıt üzerinde kalmaktadır. Şu anda çoluk çocuk ayrı şekilde yaşamaya veya artık dayanamayıp boşanmaya zorlanan binlerce memur ailesi bulunmaktadır. Aile dostu politikalar gerçek icraatlar ile gösterilmelidir!

Devlet memurlarının, EYT düzenlemesi sonrası mağdur edildiği diğer bir konu da askerlik ve eğitim borçlanmasıdır. SSK ve Bağ-Kur sigortalıları işe giriş öncesi askerlik için borçlanarak, askerlik kadar süreyi geriye çekebilirken, bu haktan Devlet Memurları SGK'nın keyfi yorumuyla mahrum bırakılmıştır. Diğer dönem astsubaylar sivil okul borçlanmasından yararlanabilirken, 2000-2002 arası dönemlerdeki astsubaylar da tuhaf bir şekilde bu haktan faydalandırılmamıştır. Memurların, askerlik ve sivil eğitim borçlanma sorunları çözümlenmelidir.

Kurumlar arası yatay geçişle kariyer değişikliği imkanı 657 sayılı devlet memurları kanununda yer almasına rağmen, Milli Eğitim Bakanlığının 12 yıl önce yayınladığı bir yönetmelikle bu hakkın kullanımı iptal edilmiştir. Kanuna aykırı düşen bu yönetmelik 12 yıldır yürürlüktedir. Öğretmenlik eğitimi almış ve zaten memur kadrolu liyakatli öğretmenler varken çocuklarımızın öğretmensiz bırakılması, ücretli öğretmenlik vb. geçici çözümlere gidilmesi, iyi niyet ve başarılı yönetim anlayışıyla izah edilemez. Bu sorun giderilerek tekrar ilk atamalarda yüzde 3 oranında memur öğretmenlere yatay geçiş yolu açılmalıdır.

Türkiye'de çalışacak yabancı mimar ve mühendisler için en az asgari ücretin 4 katı maaş ödenme şartı bulunmaktadır. Ne yazık ki bu oran memur kadrosunda çalışan yerli mimar ve mühendislerimiz için çok görülmektedir. Milyonlarca insanın hayatını etkileyen iş ve projelere imza atan memur kadrolu mimar ve mühendislerin, çok düşük maaşlara mahkum edilmesi çok yönlü tehlike ve sıkıntı kaynağıdır. Nitelikli personelin devletten uzaklaşması, yolsuzluk gibi istenmeyen olaylara zemin kurması, kalite ve verimliliğin düşmesi gibi sorunlar sıraya girmektedir. Mimar ve Mühendisler ile yakın grupta sayılan hakim-doktor kadrolu memurlar arasındaki gelir farkı yıllar içinde uçuruma dönmüştür. Bu haksızlıkların giderilmesi gerekir.

3600 ek göstergenin verilmesinde eksik kalan ve vaatler yapıldığı halde unutulmuş lisans mezunu devlet memurları ile emeklilerinin geciken hakları verilmelidir. Aynı şekilde fiilen yöneticilik yetki ve sorumluluklarını üstlenen ama ek gösterge ve ek ödeme gibi konularda düz memur muamelesi yapılan kamu şeflerinin de bozulan ekonomik yapıları düzeltilmelidir.

Bazı bakanlıklarda meslekler arası ayrımcılık açısından anormal derecelerde sorunlar yaşanmaktadır. Örneğin Sağlık Bakanlığındaki yönetim makamlarının yüzde 95'i sadece hekimler tarafından doldurulmuştur. 39 sağlık branşının temsilcileri sayı ve görevlerine uygun hakkaniyetle temsil makamı bulamamaktadır. Bunun adı hegemonyadır. Aynı şekilde Türk Silahlı Kuvvetlerinde de subaylar ve astsubaylar arasındaki ayrımcılıklar göz ardı edilemez boyutlara ulaşmıştır. İnfaz Koruma Memurları fiilen hayati risk taşıyan tehlikeli ve yıpratıcı bir görev yaparken genel idari hizmetler sınıfında tutularak mağdur edilmektedir. Kısacası bakanlıklarda olması beklenen meslekler arası hiyerarşi ve hakkaniyet, yerini ayrımcılık ve zulüm boyutlarına bırakmıştır. Bunların düzeltilmesi istenmektedir.

Kurum yöneticilerinin keyfi tasarrufu ve bazı memurların asli işinden kaçınması sonucu yaşanan bir

durum da memurların kendi kadro ve görevinde olmayan işleri yapmasıdır. Bazen zorunluluk nedeni olsa da genelde gönüllü bir görevlendirme olduğu bilinmektedir. Bu yüzden asli işini yapamayan memur ve memur adayları da çoktur. Bakanlıkların bu konuya göz yumması ve desteklemesi nedeniyle sağlık yöneticisi, laborant, optisyen, İİBF mezunları gibi çok sayıda meslek mezunları kendi kadrolarında iş bulmakta zorlanmaktadır. Ayrıca yüksek puanlarla gelerek 4001 kodu kolaylığından yararlanan farklı meslek mezunları, kapağı devlete atabilmek için yapmayacakları işlere başvurmaktadır. İşe başlayınca yeniden atama için fırsat kollamakta ve ilk imkan bulduğunda bırakıp gitmektedir. Bu kişiler yüzünden işgal ettikleri kadrolar yanmakta, hem kamu kurumu hem de asıl branş mezunları mağdur olmaktadır. Bu tür etik olmayan zararlı memur yöntemlerine karşı tedbir alınmalıdır.

Yakın zamanda FETÖ vb. iltisaklı yöneticilerin kasıtlı işleri, bir kısmı haksız bir kısmı haklı da olsa verilen disiplin cezaları nedeniyle sicili bozulan memurlar da vardır. Çeşitli af ve düzenlemelerin konuşulduğu bugünlerde memurlara sicil affı da beklentiler arasındadır.

Bildiğim ve duyduğum memur sorunları ve beklentileri bunlardır. Meclis ve Hükümetin değerlendirerek çözmesi dileğiyle bilgi ve dikkatinize sunarım.

#YHS Yardımcı Hizmetler Sınıfı memurlarımız mağdur bırakıldı

Akit TV'de Başiboş Köpekler, Yardımcı Hizmetler Sınıfı ve Kamuda 35 Yaşta takılanları konuştuk

Bir İstihdam Hastalığı: #Çalışanİşsizler

Çalışan işsizler de olur mu diye düşünmeyelim! Bir kişi sevdiği ve eğitimini aldığı işi yapamıyor, onun yerine hayatını sürdürebilmek için farklı bir işte ve razı olamadığı bir maaş ve diğer hakların eksikliği şiddetli hissettiği bir işyerinde emeğini sarf ediyorsa çalışan işsizdir!

Çalışan işsizler, kamu ve özel sektörün her seviyesinde bulunabilirler. Ziraat Mühendisliğini bitirdiği halde atanamayıp, bir zincir markette kasiyerlik yapmak zorunda kalan gencimizin yaşadığı hüznün ve değersizlik duygusu başka neyle açıklanabilir?

Kişilerin ilgi ve yetenekleri ile kamu/özel piyasanın taleplerinin bir noktada kesişmesi beklenir. Arz-talep dengesinin kurulması emek ve fiyat istikrarının sağlanması için elzemdir. Mal ve işgücü arzının artması değer kaybına, talep edilen mal veya hizmetin azlığı da fiyatlarda şişkinliğe neden olur. 6 Şubat depremleri sonrası çevre illerde yaşanan vahşi ve insanlık sınırlarını zorlayan kiralık ev piyasası gibi.

Gençlerimiz sektör ve meslek seçerken yeteneklerine göre doğru yönlendirilmelidir. Elbette istidatları önemli fakat, ihtiyaç duyulan alanlara dönmeleri de gereklidir. Kamu ve serbest piyasanın istihdam atmosferini sağlıklı şartlarda oluşturması, iş ve meslek tatmini açısından temel şarttır. Bundan sonra, ihtiyaca uygun sayıda mavi veya beyaz yakalı personelin eğitim planlaması önem kazanır. Eğitim çıktısında da arz-talep dengesi bozulursa, iş ve emek piyasasında değer kayıpları veya sapmalar kaçınılmaz olur.

Türkiye’de gençlerimizi henüz ortaokul seviyesindeyken, beceri ve kapasite seçilimi ile doğrudan meslek alanlarına veya ileri eğitim için üniversite seviyesine taşıyacak bir düzeni maalesef kuramadık! İlkokulda teslim alınan her çocuk, neredeyse standart bir müfredat ile hiç zorlanmadan, üniversite sıralarına kadar taşınıyor ve adeta sırtından iteklenerek götürülüyor. Herkes için bir okul ve üniversite var! Yaygın kamuoyu algısı da neredeyse tuvalet hizmetleri için bile üniversite eğitimi şart koştuğundan, erkeklerde askerlik gibi zorunlu ve gerekli görülüyor. Asıl facia üniversite bitince yaşanıyor! El bebek gül bebek okutulan gençler mezun olunca, mensuplarının yıllarca çırpındığı halde kurtulamadığı, derin ve kirli bir işsiz üniversiteli gençler kuyusuna düşüyorlar! Hayatın tüm acımasız yönleri burada karşılımlarına çıkıyor. Ailelerin beklenti ve hayal kırıklıkları, şefkatle okutan devletin soğuk ve acımasızca artık tanımazdan gelen yüzü, KPSS sınavlarındaki umutsuz çırpınışlar, evlilik ve aile kurma hayalinin imkansızlığı pembe rüyalarını bitmeyen gerçek kabuslara çeviriyor.

İşsizlik ve çaresizlik had safhaya çıkınca, meslek aşkı ve kişisel öncelikler de uzak beldelere dönülmez tatillere çıkıyor! Çünkü kişisel ihtiyaçlar ve aile baskısı acil çözümler gerektiriyor! Bu sefer hemen her türlü tercih sınırlaması devre dışı kaldığı için, en olmaz denilen işler bile makul gelmeye başlıyor. Çalışan işsizlerin kök neden analizi kısaca böyledir dersek yanılmayız sanırım.

Çalışan işsizleri en fazla hizmet sektöründe görürsünüz. Yurt çapında binlerce şubesi olan perakende marketlerde çalışanların profiline dikkatle bakarsanız kolayca anlayabilirsiniz. Mevsimlik işlerde, tarım alanlarında, turizm sektöründe, inşaat vb. işlerde çoğunlukla çalışan işsizler vardır.

Kamuda çalışan işsizler öylesine kurumsallaşmıştır ki, kanun ve diğer mevzuatların karışık yollarına girip kaybolan, bilmeden çalışan işsizlere dönüşen yüz binlerce gencimizin imdat çığıllıklarını da duymamak mümkün değildir! Kimisi alanı dışında çalışmaktan, büyük bir çoğunluğu muadillerinin çok altında bir gelirle çalışmaktan oldukça rahatsız, iş güvencesinden yoksun ve diken üstünde yaşamaktan tükenmiş olsalar da çaresiz bir razılık içinde tutsak kalmışlardır.

Şimdiye kadar öğrendiğim ve tanıdığım “çalışan işsiz” kamu gruplarını, en mağdurlarından başlayarak sıralayacak olursam şöyle bir liste oluşurdu:

-Ücretliler (Ücretli öğretmenler, usta öğreticiler, fahri öğreticiler, eys antrenörleri, ekdersli meslek elemanları)

-Güvenlik Korucuları

-Sözleşmeli Er ve Erbaşlar

-Uzman Çavuşlar

-Mevsimlik kamu işçileri

-MEB PİKTES Projesi çalışanları

-Yardımcı Hizmetler Sınıfı gariban ve unutulmuş Memur unvanlı işçiler

-Kamu ve Belediye Taşeronları (HBYS, Kiralık Araç Şoförleri, Yemekhane Çalışanları, Karayolları Çalışanları, Müşavir Firma Çalışanları, Sterilizasyon Çalışanları, Radyoloji ve MR Çalışanları, Kamu Çağrı Merkezleri Çalışanları, Dişi Protez Çalışanları, Laboratuvar Teknikerleri, Biyomedikal Teknikerleri, Vakıfbank Güvenlik ve İlbank, Biyologlar, KİT Taşeronları, Vakıf Çalışanları, Fizyoterapistler, Sosyal Tesis Çalışanları, Şehir Hastaneleri Mağdurları, ASM Grup Elemanları, Çadırkent ve EXPO Bakım Onarımcılar, PTT Çalışanları, Telekom Çalışanları, Belediye Çalışanları ...)

-Eşi ve ailesi başka illerde kaldığı halde eş durumu tayini yaptıramayan belediye ve üniversite çalışanları

-Meslek Kodu Mağdurları

-İşçi statüsünde kalan Mühendis ve diğer uzman eğitilmiş personel

-Yeterli sayıda kontenjan ve hakkaniyetli sınav yapılmadığı için görevde yükselmemeyen her branştan memurlar

Özelde veya kamuda çalışan işsizlerin varlığı ve giderek artan sayısal çoğunluğu, tehlikeli bir hastalık gibidir. Çünkü verimsizliğe, isteksizliğe, bazen sabotaja varan nefret duygularına zemin sağlar! İlkokuldan itibaren istihdama yönelik eğitim planlama sistemlerini yeniden ve sağlıklı şekilde kurmak, halen çalışan işsiz durumundaki insanların huzurunu ve performansını temin edecek düzenlemeleri ivedilikle yapmak zorundayız! Aksi takdirde giderek kalitesiz ve sağlıksız bir çalışma hayatının içinde hep beraber boğulacağız! Böyle olunca, kimin Cumhurbaşkanı veya Milletvekili olduğunun bir anlamı kalır mı?